

► **NYANKOMMEDE MISJONÆRER:** Anna Strømsrud (t.v.) sammen med misjonærkollegaen Bergljot Nordmoen. Anna har nettopp ankommet Sør-Amerika, og aner lite om de anstrengende årene som ligger foran henne.

(Foto: Privat)

sannelig ikke høy i hatten mens dette sto på, forteller Anna.

Reddet av Vårherre

Anna var døden nær flere ganger i jungelen i Paraguay. Som den gangen hun brakk et ben i ankelen og lot det lege seg selv fordi det var over 30 mil til nærmeste lege.

- Dette skulle vise seg å bli nesten fatalt, for det gikk betennelse i hele kroppen gjennom blodet. Jeg tenkte at mine siste timer på jorden var kommet. Men så kom jeg til å huske på at jeg nettopp, ved en skjebnens tilskikkelse, hadde meldt meg inn i Norsk Luftambulans! Jeg ringte fra Paraguay fredag, og tirsdag var jeg på vei hjem til Norge. Jeg fikk reservert ni seter både på flyet fra Asunción til Buenos Aires og videre på flyet til Amsterdam. Der kom Luftambulansen og hentet meg med eget fly. 300 000 kroner kostet visst denne redningsaksjonen, men den reddet livet mitt, det er bombesikkert! sier Anna.

Hun ser ikke bort fra at Vårherre hadde en finger med også i dette spillet. Og hun synes at Norge er et fint land å være syk i.

- På sykehusene i Paraguay er det helt omvendt. Der opplevde jeg at en pasient lå og døde på båren inne på sykehuset, fordi vi ikke hadde penger eller kunne stille garantier for det behandlingen ville koste...

Mens Anna sitter og tenker tilbake, kommer hun med et stort smil på hva hun tjente som fersk misjonær.

- Det var den minste lønnen en misjonær kunne ha; 1000 kroner utbetalt i kvartalet, 4000 kroner i året. Selv i 1961 var det så lite at da jeg kom til Mexico for å gå på språkkurs, hadde jeg ikke råd til et lite loftsrom engang. Jeg var virkelig ute av meg. Men så viste det seg at hele den norske ambassaden sto midlertidig tom, og da ordnet det seg på en guddommelig måte slik at jeg fikk flytte inn der. I åtte uker hadde jeg åtte soverom, mat og drikke, sjåfør og gartner, helt gratis! Tenk at Gud brydde seg så mye om en liten bondejente fra Løten at han lot henne ha en hel ambassade for seg selv så lenge, sier Anna.

Fremdeles — etter 42 år — stiller hun seg like undrende til hvordan Vårherre er i stand til å ordne opp i håpløse situasjoner.

- Han har sannelig berget meg gjennom mye. Nå håper jeg bare at Han sender meg en siste gang ned til jungelen, slik at jeg kan treffe igjen mine kjære og kanskje være så heldig å få lov til å dø der nede. En gammel indianer som meg ville satt uendelig pris på akkurat det... sier Anna Strømsrud. ◆

arild.mikkelsen@bm-media.no

◀ PÅ PARTI MED VÅRHERRE:

- Det er flott å være syk i Norge for en som har så mange sykdommer som jeg, sier 73 år gamle Anna Strømsrud. Hun har vært døden nær mange ganger, men er alltid blitt reddet på forunderlig vis i siste øyeblikk. Selv er hun overbevist om at det er Vårherre som har loset henne trygt gjennom livet.

▲ **KIRKEBYGGER:** Anna har fått bygd fem kirker i løpet av sine 40 år i Sør-Amerika. Dette er en av de minste.

(Foto: Privat)

blodhevn, foruten fire barnebarn og seks oldebarn.

Anna har ikke sett noen av dem etter at hun for snart tre år siden måtte dra til Norge på grunn av sykdom. Siden da har Anna hele tiden drømt om å reise tilbake til jungelen i Sør-Amerika.

Penger fra himmelen

Det ble aldri noen ektemann på Anna, og hun bare rister på hodet da temaet bringes på bane.

- Jeg hadde en kjæreste da jeg var ganske ung, men jeg måtte velge mellom kallet og ham. Jeg valgte kallet, og glad er jeg for det. Det livet jeg har levd, er et liv etter Guds plan, og det er det beste livet. Nei, tenk å ha en mann å drasse på, da måtte jeg jo ha tatt hensyn til ham hele tiden. Det hadde heftet meg voldsomt, sier hun, og legger til med et stort smil:

- Men jeg skal si det er farlig med blå øyne og lys hud der nede i jungelen! Jeg fikk mange tilbud i årenes løp, men jeg hadde det jo så travelt med misjonergjeringen at jeg hadde ikke tid til å tenke på noe annet...

Anna sitter i Sopolimskroken på Løten og ser tilbake på et rikt liv, og sier at hun godt kunne tenke seg å gjøre det samme om igjen. Hun synes det har vært veldig spennende å se hvordan Gud har lagt alt så viselig til rette for henne.

- Jeg tenker på alle de bygningene som jeg har fått bygd, uten å ha penger. Jeg gikk bare i gang, og så var plutselig pengene der. Det var som om de regnet rett ned fra himmelen! Før jeg dro tilbake til Norge for tre år siden, opplevde jeg å se mitt siste store prosjekt nesten ferdig: Det var barneskole, ungdomsskole med 450 elever, og den første videregående skole for indianere i Paraguay, med 150 prektige ungdommer. Lærerskolen rakk jeg ikke å bygge, men internatet sto ferdig da jeg dro, forteller hun.

Skremmende opplevelser

Anna tenker tilbake på den aller første tiden i jungelen:

- Det var i sannhet en tøff tid. Jeg ble helt alene på misjonsstasjonen etter bare fire måneder. Ikke kunne jeg spansk, og slett ikke indiansk. Men jeg lærte spansk av indianerungene. Det vil si, de kunne heller ikke spansk, men vi lærte språket sammen, ved å jobbe oss gjennom den spanske ABC-en!

Den første tiden brukte Anna også til noe som kanskje høres rart ut i dag: Hun måtte lære seg å elske indianerne.

- Jeg måtte jo bli glad i dem, skulle jeg være sammen med dem og trives blant dem. Men det var ikke bare lett, skal jeg si deg. De var jo så lusete og skitne. Det var i det hele tatt veldig vanskelig å komme innpå dem. De faller ikke lett for de hvite. Men har du først vunnet deres tillit, har du venner for livet. Og det har jeg nå. Mange, mange venner. Å, jeg savner dem sånn, sier Anna med ekte hengivenhet i stemmen.

Men rett skal være rett, synes Anna, og innrømmer at hun også hadde en del skremmende opplevelser i jungelen.

- Som den gangen de prøvde å ta knekken på meg med hekseri. Jo, du skjønner at de drev ennå med dette der nede da jeg kom dit. Det var heksedoktoren som sto i spissen for disse ritualene, som gikk ut på å kaste vondt på mennesker man ikke likte. Og meg likte de ikke, fordi jeg spredte evangeliet så godt jeg kunne. De ville beholde sin dyrking av fedrenes ånder. Og dette er ikke noe å bare le av, for jeg har selv sett mennesker visne hen og dø på grunn av disse besvergelsene.

Men Anna klarte de ikke å ta knekken på.

- Jeg ble ganske dårlig, men de lyktes ikke. Gud vant, fordi Gud er sterkere enn de onde åndene, som virkelig finnes, det er jeg overbevist om. Det var i det hele tatt veldig uhyggelig, jeg var

▲ **NASJONALDRAKT:** Anna Strømsrud sammen med sin nå avdøde storesøster, Magnhild Harbyengen, som besøkte henne i Paraguay. Søstrene var da 48 og 53 år gamle. Den paraguayanske nasjonaldrakten som Anna har på seg kalles «neanduti», og har et karakteristisk spindelvevmotiv. (Foto: Privat)

grafier av sin familie i jungelen i Paraguay. Den består av pleiedatteren Elsa, som Anna tok til seg da piken var syv år gammel, etter at begge foreldrene var blitt drept i